

Megära går till attack. Smeknamnet Berra och de tre personnamnen är alla fingerade.

Spasmer i ändtarmen

Har du tänkt på hur fel saker och ting blev när du var med? Inte? Det borde du ha gjort. Så fort du visade din nuna gick någonting överstyr. Ibland allting, så att man måste börja om från början igen. Hur tror du att det kändes för dina kamrater? Kan du gissa? Och du undrar fortfarande varför du inte alltid är välkommen. Vad skall man säga – hjälp?

Till och med när du fick några med dig blev det fel. För de skulle aldrig ha lytt dig, du kunde bli rätt övertygande, vilket visade sig ganska farligt. Om jag kan ge ett exempel? Det kan du ge dig på att jag kan! Kommer du ihåg den gång när du blev förbannad därför att du trodde att städerskor tjänar för litet? Kanske att de gjorde det på den tiden, det var ju rätt länge sedan, men i vilket fall, du bestämde dig för att göra något åt saken. Bravo, klapp-klapp! Du såg en orättvisa, vilket inte var ont i sig, men så fick du idén att ge de stackars städerskorna mer att göra. Och det förmodade du skulle ge dem mer betalt. Du var visserligen ett barn, men hur dum får man bli. Den översvämning som du ordnade med i klassrummet blev kanske den värsta skadegörelsen i din skola sedan den byggts. De har rivit den nu. Det är ditt fel.

Grälet som följde på slutade häpnadsväckande nog med att du lyckades bli osams med hela klassen. Du blev så arg till slut att du fick gå från klassrummet, och väl ute i korridoren fick du nästa prilliga idé – att hämnas. Hämnas! På dina kamrater, som inte hade gjort dig något. Hur klokt var det, handen på hjärtat? Ja, du tyckte själv att det var hur snillrikt som helst förstås, att surra ihop alla klasskamraters kläder med varandra så att de bildade en enda lång kedja av jackor, halsdukar, mockasiner och gymmapåsar. Du fann det rätt åt dem när du sedan fick se dem slita sitt hår i förtvivlan, för det hade ringt ut och alla ville komma iväg på rasten. Du hade gjort hårda knutar, det tog tid för dem att knyta loss sina kläder. Men du tyckte att det såg kul ut och skrattade så att tårarna rann. Och du hann springa ut innan din skolfröken förstod vad som hade hänt och fick tag i dig. Och när du fick prata med rektorn var det lätt för dig att förklara din gärning med att ”de andra hade varit dumma”. Inbillade du dig att han skulle gå på det?

Det var inte självklart för dig att komma i tid till skolan. Du lämnade alltid ditt hem tidigt nog för att hinna, men så hittade du saker på vägen som distraherade. Olika saker. Det var grodyngel, odlor och allsköns konstiga saker som folk hade tappat, en porrtidning bland annat, som du tog hand om, lade i skolväskan och sedan visade för vännerna. En annan gång rullade du tillsammans med två pojkar en metalltunna genom hela samhället, och det lät som att en tsunami sköljde över området. Det kom du undan med, ty ingen som såg dig visste vem du var, förutom de båda pojkarna. Där hade du tur, de tjallade inte. Men att du kom för sent uppmärksammades, och hemanmärkning blev det. Och så blev du utskälld där hemma också, vilket förbryllande nog fick dig att känna dig taskigt behandlad. Därför blev du bitter och vägrade sedan att svara på tilltal när du helt oförhappandes fick frågan på någon lektion. Du hade inte ens räckt upp handen, du orkade inte bry dig, du kände dig hatad. Men den situation som du hade hamnat i var självförvållad, och det ville du inte kännas vid. Har du förstått någonting nu då? Åh, jag blir så trött på dig!

Inte räckte det med skolan heller, nej då, när sommaren kom och du följde med dina syskon i badbussen borde allt ha varit frid och fröjd kan man tycka. Ingenting borde ha kunnat hända, men så hände det något i alla fall, och som vanligt var du inblandad. Du skulle ta järnmärket, kommer du ihåg det? Just när du dök kom någon simmande under bryggan, och häpnadsväckande nog lyckades du träffa vederbörande, trots att man ropade varnande när du hängde i luften! Kunde du inte ha väjt, liksom? De hade rätt allihop som stod

där och viftade med armarna – du ser dig inte för. Klantskalle. Du borde inte ha fått följa med badbussen igen. Att du trots allt fick det var nåder och inget annat, det kan du känna dig förvissad om.

Var det konstigt att du blev tråkad? Vad sägs för resten om den där gången när du kom från klassen under ett besök på Skansen? Även om du inte var vilse som alla säger så tappade du bort dina kamrater, för du ville till varje pris vandra hela vägen genom labyrinten. Varför i herrans namn då? Sedan fick du gå omkring och bli kallad för ”Vilse på Skansen” av varenda unge i grannskapet. Du fick en snyting av en kille, till och med – det var modigt av honom, tycker jag. Som du betedde dig. Du behövde lära dig att när man gör dumma saker får man sota för det. Du är ansvarig för att dina föräldrar berättade vad som hänt för grannarna, som berättade för sina barn, som sedan berättade för alla sina vänner. Hade du inte dummat dig skulle du inte ha åkt på stryk. Som man bäddar får man ligga, det borde du ha insett från början.

Men det värsta du gjorde var väl ändå när du rök ihop med en klasskamrat som nästan var din granne. Det var i princip vinter och du höll skållhett vatten i hennes tomma stövlar. Hämd? Du kunde ha skadat henne! Även ett barn bör begripa sådana saker. Men kanske var just det vad du ville, att höra henne skrika? Det skulle inte förvåna mig. Att pojkarna var precis lika busiga var väl ingen ursäkt! Du förtjänade att man lurpassade på dig efter skolan och gav sig på dig i grupp. Allt ont som hände dig var du själv skuld till, skriv upp det.

Riktigt illa hade det kunnat gå när du klättrade ut genom takluckan i ditt rum och lyckades ta dig upp på skorstenen. Du kunde ha förstört tegelpannorna, din galning! Den gången kom du undan med en välförtjänt utskällning, det var ett under att du inte lyckades ramponera hela huset. Annars brukade du ha sönder det mesta som du tog i. Och du sade en massa dumma saker hela tiden, det var och förblir obegripligt varifrån allting kom.

Långsint var du redan då. Öga för öga var precis din melodi. När lillbrorsan förstörde din Donny Osmondaffisch och stoltserade med det gick du genast in i hans rum och kvaddade en mycket finare affisch, med en humla på, som han hade på väggen. Rördes du inte det minsta av hans gråt sedan? Nehej, kunde just tro det. Han var yngre än du, det var rätt att han undgick utskällning men inte du. Det var en hemsk sak som du gjorde den gången, men du stod emot allt vad ånger hette. Så duktigt då.

Som om detta var allt. Minns du när din syrras kompis visade en stor, vit och behagligt doftande klump? Det var en åttondel av en jätteröksvamp. Sedan kunde du inte få den där svampen ur huvudet. Vet du vad du sade till en av dina klasskamrater? Jag tycker att du ser ut som en åttondel av en svamp. Sedan tyckte klasskamraten i fråga att du inte var riktigt klok. Hon kunde ju inte veta att det du sade bara var ett fånigt eko av någonting som någon annan hade sagt. Sammanhanget hade du tappat på vägen, men nej, glömt det hade du inte, du fann det bara oväsentligt, men det var det inte.

Och så var det den två år äldre skolkamraten Berra, som du var livrädd för och som alltid jagade dig. Du kunde ju inte låta bli att kalla honom för Tjocka Berra var gång du såg honom. Tror du att ett barn kan smälta att bli kallad för ”tjockt” av ett annat? Förstod du verkligen inte vad du gjorde för fel? Du skrek ju över hela skolgården Där kommer Tjocka Berra! Och blev förvånad sedan när han ville ge dig på moppen. Ditt eget fel alltså – men faktiskt inte enbart, just detta. Det var ju inte bara det att pojken de facto var tjock, utan rastvakterna som hörde dig borde ha sagt åt dig att sluta med att kalla pojken för just det i varje mening när han var närvarande. Det gjorde de inte. Tyvärr för din del. Så du fick stryk – som vanligt.

Vad gör man med en unge som inte lär sig? Ja, vad göra. De måste ha frågat sig det, varenda vuxen som kände dig eller bara hade hört talas om dig. Inse att dina jämnåriga grannar och klasskamrater var tvungna

att skvallra på dig, för det var inte alltid som du var vänlig nog att avslöja dig själv. Somligt har väl aldrig kommit fram, somligt har du väl glömt eller förträngt. Somligt undrar kanske någon fortfarande över vem tusan det var som ”gjorde det” – och kommer aldrig att få svar, men kanske i så fall att vederbörande har sina aningar. Det kan inte vara trevligt.

Och det, förstår du, var just vad de vuxna ville undvika – att du ställde till med ytterligare ofog. Man ville att du skulle vara som andra barn – inte fullkomlig, för det är ingen, men åtminstone mindre benägen att hamna i trubbel av alla de slag. Att du hade fantasi hade de lärt sig, de visste direkt när du hittade på något. Den enda lögn som de aldrig avslöjade var den som du uttalade en dag när du gick i ettan och hade blivit ensam kvar i klassrummet efter den sista utringningen. Du drog benen efter dig, man hade inte lärt känna dig än, visste inte vad du kunde få för dig, och förmodligen var det inget planerat, det som sedan skedde. Du fick infallet att stöka till i hela klassrummet. Det var ett år före din iscensatta översvämning, och du hade inget skäl att göra som du gjorde, förutom att du fick lust till det. Sedan skyllde du på eleverna i årskurs 2. Tack och lov valde du att inte peka ut någon enskild – det förståndet hade du ändå, trots dina vederstyggliga lögner och påhitt. Du blev trodd – den gången. Den första.

Ditt fel var det också att det gick på tok även på den julgransplundring som alla i ditt bostadsområde hade blivit inbjudna till. Om du inte hade varit där skulle det ha blivit en härlig fest för alla. Men på grund av dig gjorde en flicka illa sig. Hon var liten. Du stod intill granen och beundrade densamma. Av någon outgrundlig orsak märkte du inte att den lilla hade smugit upp bakom dig. Och så vände du dig plötsligt om – häftigt, förstås, och såg barnet falla omkull. Hon gallskrek, och du gjorde ingenting, utan sprang bara till mamma och pappa, som om det var du som hade ont. Självklart blev du utskälld, du kunde gärna ha det. Så fort du var med hände det saker, du gjorde det inte alltid med flit, men du var så gott som alltid det direkta skälet till att det gick snett, titt som tätt. Det skulle ha varit bättre om du inte hade funnits alls. Det insåg dina föräldrar, men de var för snälla att uttrycka sig på det sättet. De fick nöja sig med att skälla ut dig när du dabbade dig, vilket hände dagligen. Du klantade till det så mycket att det skulle kunna fylla en tjock pärm. Förhoppningsvis inser du allvaret nu åtminstone.

Vad du gör, be om hjälp om du skall ta ned något från en hylla, annars ramlar allt som står på hyllan ned. Och trampa inte som en anka när du går på trottoaren, då böjer sig vristen, du stukar foten och får gå på kryckor, kanske i åtta månader som sist. Tänk att du inte ens kan ta ett steg utan risk för att en olycka skall ske! Det är också viktigt att du slår ned blicken, annars kan folk uppleva att du stirrar på dem. Hur vore det att använda ögonen bättre? Du har ju till och med glasögon! Dina fem olika synfel är ingen orsak att bli stirrig. Så går det när man försöker titta under vattnet. Epilepsin fick du förmodligen därför att du hade ramlat så många gånger, och det skedde som du vet eftersom du aldrig har vetat vad försiktighet vill säga. Astman fick du därför att du smygrökte. Nickelallergin fick du på grund av din fåfänga. Du ville kunna bära örhängen. Så dumt. Det var bara du själv som tyckte att du var snygg.

Det mest löjeväckande var emellertid att du ville bli balettdansös. Om du hade fått som du velat skulle hela balettskolan ha fått forslas till sjukhus med blåmärken och i värsta fall brutna ben. Hur kunde du för resten tro att du dög? Din rumpa var jämförbar med Kebnekaise i storlek. Man kommenterade det hela tiden, och ändå gjorde du inget. Så stora rumpor skall barn inte ha, det är abnormt. Men du såg den inte själv förstås, och led inte som andra av den. Du såg bara sådant som du ville se. Andras lidande struntade du i. Din mor sade nej till baletten därför att hon fruktade att du skulle få en hjärtattack om man tillmötesgick din önskan. Hon sade det rent ut. Hon var ärlig nog att berätta för dig att du inte bara var en kluns, utan dessutom

överviktig. Ingen balettskola skulle ha tagit emot dig, nu vet du det. Hur kunde du ens tänka tanken? Inte heller kunde du sova på nätterna som andra ungar. På skollektionerna satt du därför mest och drömde. Din skolfröken fick väcka dig ideligen genom att ge dig frågan. Naturligtvis kunde du aldrig svara, för du hade inte hängt med. Uppmärksamheten var lika med noll från din sida. Likväl lyckades du lära dig att skriva och räkna, som om du hade varit synsk och bara behövde visa dig för att det skulle hända. Livet är i och för sig orättvist, ditt läshuvud visade det just så tydligt som någonting kan. Så bra för dig att du gillade böcker, du gillade dem så mycket att du snart kunde skryta med diverse kunskaper – plus konstiga ord och uttryck, vars betydelse resten av klassen inte hade en aning om. Du begrep inte ens att du skröt, du använde kunskaperna bara. Kunde du inte ha varit litet mer sparsmakad med dem? Flera av dina klasskamrater vände dig ryggen, och jag förstår dem. En tjock klantskalle som tror att hon är något får inte vara med. Sanningen var med andra ord enkel att förstå, men du tolkade deras ovilja med att de hade spasmer i ändtarmen, och så var det inte mer med det. Trugade gjorde du i alla fall inte.

Det är länge sedan nu, men kanske att det hade gått en vecka eller så efter incidenten med det kokheta vattnet i stövlarna när du fick träffa ett nytt ansikte. Det var ett spännande inslag, du kände dig sedd när hon pratade med dig. Hon var så söt och trevlig, och det var ovanligt att någon var det mot dig även om också din skolfröken var det, och du trodde knappt att det var möjligt, så du var förstås vänlig tillbaka. Det skulle bara ha fattats annat. Något hade du alltså lärt dig om hyfs. Kvinnan berättade att hon hette Eva och att hon var psykolog. Sedan frågade hon dig om du visste vad en psykolog var för något. Det visste du inte, men du gissade på skolsyster, vilket inte var så dumt egentligen även om det inte var rätt. Så förklarade hon, mycket vänligt, att hon bara hade kommit för att prata med dig, och du tyckte om hennes röst, så du pratade. Strax innan ert samtal var slut – trodde du – sade hon liksom i förbigående Du har väl inte hållt vatten på golvet eller något sådant där dumt? Nej, naturligtvis, det hade du inte gjort. Med ens visste hon att det barn hon hade framför sig var en förhärdad lögnhals. Men hon var inte redo att låta dig komma undan, utan frågade vänligt vidare Har du hållt vatten i någon annans stövlar? Med ens försvann ditt inre självbelåtna leende, och du förstod att du måste bekänna färg. Rätt åt dig. Jaså, hon är polis, tänkte du, och undrade vem som hade tjallat. Plötsligt såg du framför dig – vilket du behövde – finka, fotbojor, fångvaktare, frihetsberövande, fasor.

Det var inte roligt längre, men du lyckades hålla ögonen torra. Självbehärskning är bra, det skall du ha en eloge för trots allt. Hur som helst, till sist fick du lova att aldrig göra som du gjort mer, vilket du faktiskt lyckades med, och du hoppades att det skulle vara bra så. Vad du gjorde utanför skolan behövde du aldrig berätta, inte heller att man retade dig för din äckliga övervikt, inte att äldre skolkamrater försökte få tag i dig på hemvägen för att kunna ge dig det stryk som du förtjänade eller att ingenting som du gjorde över huvud taget var till belåtenhet där hemma, hur någon ens kan lyckas med något sådant. Vad skulle hon ha haft den informationen till, allt var ju en produkt av ditt eget agerande. Kanske kände du det på dig.

Efter samtalets slut var du glad att det inte skulle bli mer den dagen, du hade förklarat varför du hade hållt vatten på golvet och fått andra att hjälpa dig med denna ”insats”, som ju var ett nidingsdåd även om den saken aldrig slog dig men som du nu fick bekräftad av psykolog Eva. Du hade också berättat om upptakten till ditt vattensabotage med klasskamratens stövlar. Det var skönt att få förklara sig, va’? Men det var inte trevligt att bli ställd mot väggen. I ditt huvud var allt som hade hänt andras fel, du kände dig orättvist anklagad, och det var nu som du bestämde dig för att också ”den där Eva” hade spasmer i ändtarmen. Kära någon! Det var tur att du inte sade vad du tänkte, det var nämligen groteskt. Inte heller ylade du högt om den

dolda mikrofon som du anade fanns där, och som fick dig att vakta din tunga.

Du slapp höra din röst spelas upp, hon ville inte att du skulle veta. Den var inte för ditt bruk eller godkännande, utan för att hon skulle kunna spola tillbaka och försöka förstå sig på dig, vilket här skall sägas var mer än de flesta skulle ha orkat. Vid ett tillfälle såg du mikrofonen, och frågade om den. Den var av, fick du höra, men det trodde du inte på eftersom din bakslughet förbjöd dig att göra så. Det var till att vara illlistig.

Fjorton dagar senare var hon tillbaka på skolan, och du fick prata med henne igen, men nu var du förberedd, visste om att du under de två gångna veckorna inte hade gjort något som vuxna skulle ha kallat för dumt, och hon måste ha märkt att du visste precis vad du skulle säga. Det var som att du hade repeterat in en monolog. Jag skulle gissa att du fick henne att känna sig ganska ställd. Men testerna som följde på kom du inte undan. Hon testade din logiska förmåga, ditt minne och ditt ordförråd. Tja, din logiska begåvning var inte den bästa, men det var redan allmänt känt och alltså ingenting som förvånade. Minnet liksom ordförrådet var däremot nästan oklanderligt. Det måste ha verkat förvirrande även för en psykolog att upptäcka det. Denna motsägelsefullhet. Du var falsk som en liten felprogrammerad robot. Full med faktiska kunskaper, men ju mer som stoppades in, desto fler galna påhitt producerades av din hjärna. Ty din logiska förmåga trotsade all beskrivning, ledningarna var väl felkopplade eller något varför det blev kortslutning där inne.

Spela dum var du emellertid duktig på. Eva anade aldrig att hon var avslöjad. Du ställde henne aldrig mot väggen, kanske borde du ha gjort det, men du fann det bekvämare att hålla god min. Det var Eva som lärde dig att hålla mun om ditt inre och ge sken av att allt var bra med dig. Hon var alldeles ovetande om detta, kanske därför att hon var snäll, trots ”spasmern i ändtarmen”, och du hade det klart för dig. Du tyckte att hon var korkad, detta fastän hon var så mycket mer logisk än du. Din matematiska färdighet utvecklades först långt senare, och i den här stunden tvivlade du på att den någonsin skulle komma, den var just då som en ogenomtränglig mur för dig. Det var måhända inte så märkligt, du var ju ett barn. Din desto mer välutvecklade falskhet var långt värre. Du kunde ljuga vuxna människor rakt upp i ansiktet. Så blev du också en bra historieberättare småningom. Tja, det var ju trevligt att du gjorde något anständigt av din tvivelaktiga talang till slut! Tro nu inte att jag berömmar dig, det gör jag inte. Det är du inte värd. Du har aldrig ens vågat skaffa dig en partner av rädsla för att vederbörande skulle få veta för mycket om dig, arma krake. Något är fel där inne, va’?

Du och Eva träffades några gånger till. Sedan hände något som du inte förstod, och i sanningens namn var det inte så konstigt. Du fick höra från dina föräldrar att det inte var dig hon skulle ha träffat egentligen. Men hur kunde hon då ha känt till alla dina bravader? Det var klart att någonting inte stämde, att man ljög för dig. Så mycken osanning som du själv hade farit med vågade man förmodligen inte berätta sanningen. Tänk så här: En lögnhals faller alltid på eget grepp. Var då verkligen Eva en lögnhals? Eller hade kommunen eller skolan begått något administrativt fel? Du visste förstås inte vad ”administrativt” betydde, men räknade i alla fall ut att någon som satt vid ett skrivbord hade bestämt någonting. Du gillade det inte, för nu hade du lärt dig hur man pratar med människor som Eva, hur man får dem att tro att man är duktig. Ordet ’värnlös’ kände du till och förstod betydelsen av. Du visste att du inte var värnlös alls samt att du kunde få andra att tro på motsatsen.

Den sista gång som du såg Eva var under en rast när hon genade över skolgården. Du hejdade henne och ni utbytte några ord. Hon lämnade dig konfunderad, ni skulle verkligen inte ha fler samtal. Men riktigt slut på

psykologsamtal för din del var det inte. Ty bara några dagar efter den händelsen fick du träffa den ”riktiga” psykologen. Eftersom du redan visste om de dolda mikrofoner man av goda skäl använde ansåg du att du måste vakta din tunga även här och inte bjuda på för mycket.

Från första stund avskydde du kvinnan som nu testade dig. Varför? Hon gjorde bara sitt jobb. Men du tyckte att hon var en iskub, inte alls som Eva, och hon var inte lätt att finta, såg igenom dig liksom. Du blev alldeles kall men försökte låtsas som att det regnade. Tydligt bestod du provet ändå, ty det blev inga fler samtal med den här människan. Dagmar hette hon.

Och du sade till henne att du skulle bli professor i geologi. Mycket lustigt. Den begåvningen skulle det obönhörligen visa sig att du inte ägde. Det är ingen tillfällighet att du har blivit långtidsarbetslös, du duger inte ens till vanligt arbete, och det beror inte på att arbetsgivarna har spasmer i ändtarmen utan helt och hållet och enbart på dig själv, ”professorn”.

Du borde verkligen inte ha sagt som du gjorde, det var inte bara extremt barnsligt och förmätet, det satte förutom dig själv även dina stackars föräldrar i dålig dager. Du hade lyckats få psykologen att tro att de hade satt grillerna i huvudet på dig. Att det var de som hade bestämt vad du skulle bli, att ditt skryt var ett resultat av vad de hade sagt till dig istället för tvärtom. Det skulle gå mer än femtio år innan du fick veta vad de hade fått utstå på grund av dig. Skäms du nu då? Nehej, inte det. Inte heller skäms du för din människofientliga barnlöshet. Det var inte av elakhet som Dagmar spelade in dig på band och sedan lät bandet med samtalet gå på i väntrummet så att vem som helst kunde höra det. Du fick höra din röst också, varför skulle inte det vara bra? Du behövde lära dig hur du lät.

Men det var då som du i din otacksamhet bestämde du dig för att det fick vara nog, att du varken skulle gifta dig eller skaffa barn, någonsin. Hur kan man bli så dum. Alla vuxna hade spasmer i ändtarmen, visst var det så? Till och med i scouterna förhöll det sig på det sättet. Och där deltog du förvisso frivilligt, men du kunde inte uppföra dig där heller.

Redan när du var liten och gick med i miniscouterna utmärkte du dig. Minns du det första lägret på Muskö? Hur du trots tillsägelser inte kunde låta bli att prata mitt i natten. Ledarna tröttnade på det. Därför, inte på grund av att de var tyranniska eller konservativa, fick du stå på nedervåningen och skämmas i några ynka minuter medan de såg på. Du hade dock inte vett att skämmas, du blev så arg att du grät och sade att du inte skulle fortsätta i miniscouterna efter den behandlingen. Det löftet höll du. Tja – att ljuga är ju inte fint, eller hur? För en gångs skull var du sanningsenlig. Men varför straffa två stackars tanter som bara ville ditt bästa, det kan jag aldrig förstå.

Sedan höll du dig borta från det här frikyrkliga scoutförbundet något år, varefter du gick med igen, men inte i miniscouterna utan i den grupp som var till för de litet större barnen. Det gick bra i några månader, men så åkte ni på läger och du utmärkte dig på nytt. Varför kunde du inte lyda? När din far kom och hämtade dig stod du där och bölade som en barnunge, men snäll som han var tyckte han synd om dig och ville veta vad som hänt. Så du berättade, fantastiskt nog utan att lägga till någon osanning. Medge att du kände dig frestad! Du hade plockat svamp. Du hade gått från en anordnad naturutflykt på grund av att en fot värkte, och att du inte kunde fortsätta kan jag faktiskt förstå. Det som blir svårare att förstå är att du inte berättade hur det låg till för de ansvariga, utan nödvändigtvis måste ge dig till att plocka murklor istället. Du ville göra din far glad. Haledudane då! Kunde du verkligen inte ha tänkt på att meddela dig innan du började med det där svampplocket? Nu råkade ledarna komma förbi och fick se dig. Du sade som det var. Den ene, Bengt-Ivar, blev med rätta tvärlsken och tog från dig kassen med svamp. Och vad hände sedan – han åkte på en

utskällning som han inte skulle ha av din far! Din far tog ditt parti, fastän du hade gjort så fel. Bengt-Ivar hade då kastat svamparna. Det hade inte behövt hända om du hade använt insidan som man skall. Så nu fick du stå där och vara otröstlig. Du kunde gärna ha det, och det är och förblir ett under att inte din far tyckte det.

Och vad gjorde du då – försökte faktiskt fortsätta i scouterna under den kommande höstsäsongen. Men så märkte du att Bengt-Ivar var kvar, och då lämnade du på nytt, denna gång för att aldrig mer sätta din fot på frikyrkans mark. Lika bra var det. Det blev nog lugn och ro där efter att du hade bestämt dig.

Det här hände långt efter att du hade träffat Dagmar, som av någon anledning hade funnit dig fullt normal och därmed avslutat utredningen om dig samma dag som du fick komma till henne. Men eftersom du hade klantat till det på lägret skulle du få gå omkring och bli kallad för ”Murkla” i månader framöver av framför allt alla äldre pojkar i grannskapet. Ärligt talat, du hade bäddat för det.

Spasmer i ändtarmen, de hade det allihop, eller hur? Men nu är du fri från dessa människor som du aldrig har insett ville dig väl, vad du nu skall med det till, det är det bara du själv som vet. Frihet att slippa barn och barnbarn, frihet att slippa ha en partners sällskap, frihet att betala studieskulden, hyra med mera på ett magert aktivitetsstöd. Ja, det är ditt liv. Du kunde väl ha försökt vara snabbare så att man inte hade behövt ge dig kicken från alla de där provanställningarna, du kunde ha försökt att vara mer som andra, du kunde kanske till och med ha fått folk omkring dig att sluta tro att du var lesbisk. Om du inte hade smygrökt i din ungdom hade du kanske haft en kvinnligare röst i dag. Du skulle inte ha dragits med den där lätta astman som du nu har. Och hade du bara arbetat skulle du ha haft råd med ordentliga skor istället för de där reasandalerna som du går omkring i. Då kunde du ha knallat av dig åtskilliga kalorier utan att få ont i vare sig fötter, rygg eller höfter. Varför har du så svårt att fixa saker!

Visst minns du åren när du längtade efter att bli stor så att du kunde flytta hemifrån? Under de åren levde du på en dröm som du uppfattade som behaglig men som i själva verket var bedräglig. Man slipper inte plikterna, det vill säga det du skulle ha kallat för tjat, bara därför att man växer upp och får ansvar över sitt eget liv. Detta ansvar, för övrigt, har du visat flera gånger om att du inte klarar. Du är som jag nyss sade för långsam, får inget arbete längre, och du står inte ut med arbetsgivarnas datatester, hellre undviker du att söka jobbet om du från början vet att sådana kommer. Det beror på att du är nervöst lagd.

På grund av dina ömmande höfter drar du dig för att dammsuga golvet. Lär dig nu detta: Sitter man rätt och använder rätt skor, så får man inte ont i höften! Utan detta felsittande skulle du kanske inte ha blivit sned i ryggen, och kanske hade du sluppit din epilepsi. Nu har du börjat sitta fel igen, ty du ser knappt vad som står på dataskärmen, detta eftersom din syn har försämrats och du inte anser dig ha råd med nya glasögon. Hade du bara arbetat skulle du ha haft hur bra råd som helst, så försök inte att slingra dig.

När du var liten var det tvärt om. Du var snabb som en pil och försvann för jämnan, hänsynslös som få. Tvååringar borde ha förstånd nog att inte vandra genom en skog ensam, och det stora flertalet har det också, men du hade det inte. Så klart. När du en annan gång cyklade iväg en kilometer på en trehjuling lyckades din mycket klokare äldre syster hitta och rädda dig. När du två gånger stack iväg från gruppen i fjällen var du inte vilse, du fick lust att ta en annan väg bara, ty de andra var så långsamma tyckte du att du hade något slags rätt att bära dig åt som du gjorde. Då gick det undan minsann. Litet av den energin skulle du faktiskt må bra av att äga nu, om du bara kunde använda den rätt.

För resten borde du göra något åt ditt bordsskick, du spiller hela tiden, och så har det varit ända sedan du har kunnat sitta. Det är smulor här, det är smulor där, det är smulor överallt där du har suttit. Du behöver

fortfarande haklapp. Det har tjtats och tjtats på dig, och ändå dräller du som en gris och tappar i stort sett allt som du försöker hålla i. Du välter omkull kaffekoppar, kan inte kasta pil mot en tavla utan att folk tvingas ducka, inte knäppa med fingrarna eller vissla fastän det är lätt som en plätt för andra. Däremot är du duktig på att vara till allmän irritation, du säger konstiga saker som gör att man drar sig för ditt sällskap. Knappt någon står ut med dig. Dina syskon tycker synd om dig. Det borde de ha medalj för.

Ibland blir du till och med leds på dig själv. Dessa stunder av insikt kommer alltid när du är ensam, när du skall in i ett skåp och allting som vanligt ramlar ut därför att du har för bråttom och rör dig för yvigt. Då vill du ge dig själv en snyting, men det modet har du inte. Du skulle säkert krossa glasögonen om du försökte. Så istället vrålar du "Fitta!" högt som tusan och hoppas att grannen ovan inte skall höra dig. Nej, det går verkligen inte att umgås med dig. Från den vinkeln sett är det bra att du har valt att leva ensam. Du vill bli lämnad i fred. Från dem som försöker hjälpa dig. Medmänniskor som föräldrar, psykologer, scoutledare, religiösa ledare och andra.

Inte heller tål du att män blir intresserade av dig. Står de och tittar på dig utan att säga något uppfattar du det som att de glor på ett stycke kött som de vill sätta tänderna i. Ibland är det en kvinna som du uppfattar på det sättet, men det är ovanligt och du förstår inte alltid vilket intresse du av någon okänd orsak har lyckats väcka. Så intressant är du inte – tusentals och åter tusentals arbetsgivare kan inte ha fel.

Arbetsförmedlingen har gett upp hoppet om dig, den tycker inte att du borde få gå lös, och det har den rätt i. Att gå omkring och drälla är kontraproduktivt för samhället. Att du har mage. Jodå, jobb söker du, men vad då – de är alldeles för svåra för dig, du måste välja något som du klarar av. Ett jobb där man inte behöver vara social eller snabb i vändningarna, det är vad du skall ha. Det är inget fel på plattsättaryrket eller något annat inom byggbranschen. Du borde ha tagit emot Arbetsförmedlingens förslag med öppna famnen! Fler kvinnor behövs inom byggsektorn, man kunde tro att du har något emot den eller att du bara vill djävläs. Ont i höften och hög ålder är ingen orsak att tacka nej. Överrörliga ledband låter som ett svepskäl för att avslå förslaget det också. Ock epilepsin har ju blivit bättre!

Så du behöver arbetsträning vad du än säger, och eftersom du är så ovillig att bli plattsättare skall du inte ha någon sommarvila. Du är inte värd det. Du är precis som den bångstyriga snorunge du var från första början, och du skall bara veta hut. Stackars samhälle som skall behöva hårbärgera människor som du. Du är lika inkompetent som stridslysten. Så du skall inte komma och snacka om spasmer i ändtarmen, vi vet båda vem det är som har det.

Lena Söderkvist

Maj 2023

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Söderkvist med Poeter.se id #49238 innehar upphovsrätten